

faa Lejlighed til at sige det her. Jeg sagde, at vi have ikke megen Landgrænse i Danmark, og derfor kan vor Forpligtelse ved Landgrænsen ikke kræve saa forfærdelig meget af os, men vi have en meget vidtstrakt Søgrænse. Det siges, at Danmarks Søgrænse har en lige saa stor Udstrækning som Frankrigs. Jeg sagde, at man kunde tænke sig Muligheden af en Søkamp i Nærheden af vore Farvande, og jeg nævnede, at 4—5 Panserskibe maaske ved Torpedoangreb kunde blive gjort ukampdygtige og maatte landsætte Marine-soldater paa vort Territorium, og da havde vi de samme Forpligtelser overfor dem. Men jeg sagde ikke, at de kom svømmende i Land. Det er mærkeligt, at det ærede Medlem ikke kunde se, hvordan det kunde gaa for sig at landsætte dem. Det ærede Medlem er jo ikke ganske vidende om, hvad der henhører under Krigsministeren; nu synes han heller ikke at have nogen Kundskab om, hvad der henhører under Marineministeren, og begge Poster har han dog beklædt en Gang. Naa, det gik jo, som det gik, i den Tid.

Saadan er Sagen. Det kan ske paa forskellige Steder. Hvis vi nu f. Eks forudsætte, at vi indkalde de 8 Aargange, der staa i Linien, hvorved vi faa en Styrke paa 33,000 Mand, og fordele dem nogenlunde ligeligt Øst og Vest for Store Bælt, saa vil det ærede Medlem indse, at hvis vi skulle varetage de Neutralitetsforpligtelser, vi ere indgaaede paa, kunne vi ikke nøjes med meget mindre og maa maaske have mere til; men saa kunne vi indkalde flere Aargange, det er der ikke noget i Vejen for. Se, den Slags Neutralitetsforpligtelser kunne vi overkomme med det Hærvæsen, vi have stillet Forslag om, og derfor hævder jeg imod det ærede Medlem, at netop det Forslag, vi have stillet, tager Sigte paa og bringer os et Militærvæsen akkurat af den Størrelse, vi have Brug for. Vi behøve ikke mere.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing sagde, at det var et urigtigt Standpunkt, jeg havde indtaget, naar jeg foreslog at nægte de foreliggende Forslag Overgang til tredie Behandling, hvis ikke vore Ændringsforslag blev vedtagne; for, sagde det ærede Medlem, naar man stemmer for Overgang til tredie Behandling, betyder det, at man vil lade Sagen gaa videre og føre Forhandlingen videre. Ja, men det ærede Medlem burde jo vide, at det betyder det ikke i dette Tilfælde. Det ærede Medlem ved jo, at naar anden Behandling er færdig her, saa kommer der inøen ti-

dere Behandling, før vi ere over Valgene. Naar saa Rigsdagen kommer ind, saa begynder man forfra igen med første, anden og tredie Behandling. Anderledes kan det ikke være. Naar vi ville stemme imod de foreliggende Forslags Overgang til tredie Behandling, er det, fordi vi ønske forud for Valgene at tilkendegive vor Stilling til de foreliggende Forslag saa klart og bestemt, som vi i det hele taget kunne. Det er vor Mening med vor Afstemning. Men vi kunne jo ikke ved at stemme imod Forslagenes tredie Behandling her, selv om vi blev Flertal, hindre, at disse Forslag komme op igen efter de nye Valg, naar den nye Rigsdag er traadt sammen, og derfor er det ganske urigtigt, naar det ærede Medlem i Dag har villet forsøge at give det Udseende af, at vi ville nægte enhver videre Forhandling om disse Spørgsmaal. Det ville vi ikke. Tværtimod, jeg trøster mig i højeste Grad til, at Udfaldet af de Valg, der ville komme, vil blive af en saadan Art, at vi, der kræve Fæstningsvæsenet afskaffet og Militæruddgifterne nedsatte, i den Rigsdag, der træder sammen, ville faa megen Glæde af det Standpunkt.

N. Jensen: Den ærede Ordfører (J. C. Christensen) henvendte et Par Ord til mig forleden Dag i Anledning af de Udtalelser, jeg fremkom med som Begrundelse af, hvorfor jeg ikke kunde gaa sammen med ham og hans nærmeste Venner med Hensyn til et enkelt Punkt. Jeg gik ud fra — og det tror jeg, jeg havde nogen Berettigelse til —, at vi var enige om eet, nemlig at København ogsaa skulde forsvares fra Landsiden, hvad jo den ærede Ordfører har udtalt ved første Behandling og gentaget i Betænkningen. Derimod havde jeg den Opfattelse, at det vilde være lettere i Længden og billigere at være sikret, som af Regeringen foreslaaet, ved de fremskudte forberedte Stillinger end ved at indkalde de 24,000 Mand, som der gentagende har været Tale om, og som den ærede Ordfører jo endogsaa mente, at Regeringen hellere maatte indkalde een Gang, ja flere, unødvendigt, end man maatte undlade at gøre det den enkelte Gang. Naar nu dette er rigtigt, hvad det jo aabenbart er, saa skal Regeringen altsaa i god Tid mobilisere disse 24,000 Mand for at være sikker paa at faa dem over, inden Fjenden kommer og overrumpler. Derfor troede jeg, at der egentlig ikke var os saa meget imellem her, men det lader jo til det efter de Udtalelser, vi have